

R

REVEIL-SERIE

EEN DIEP VERLANGEN
NAAR GOD

ABRAHAM HELLENBROEK

No. 523

APRIL 2016

ABRAHAM HELLENBROEK

Abraham Hellenbroek werd geboren te Amsterdam op 3 december 1658. Hij was de zoon van de koopman Johannes Hellenbroek en Elisabeth Klufft. Thuis ontving hij een godsdienstige opvoeding.

Aan de Illustre School in Amsterdam volgde hij voorbereidend onderwijs, waarna hij in 1677 theologie ging studeren aan de universiteit van Leiden. Na de voltooiing daarvan werd hij in 1682 tot predikant bevestigd in zijn eerste gemeente Zwammerdam. Vervolgens diende hij de gemeenten van Zwijndrecht (1691), Zaltbommel (1694) en Rotterdam (1695). Toen hij nog in Zwammerdam stond, trouwde hij op 21 februari 1690 te Rotterdam met Geertruida van der Hoeven, dochter van Nicolaas van der Hoeven, koopman en regerend schepen te Rotterdam. In 1728 ging Hellenbroek met emeritaat. Hij overleed in Rotterdam op 16 december 1731. Zijn vrouw overleefde hem meer dan twintig jaar, zij overleed in 1753.

Abraham Hellenbroek werd in aanvang getypeerd als coccejaan, maar na een geestelijke ommekeer, die omstreeks 1690 plaatsvond, koos hij voor de voetiaanse stroming in de kerk. Hij was een befaamd prediker. Sommigen (o.a. Melchior Leydekker en Johannes à Marck) beschouwden hem als de bekwaamste kanselredenaar van zijn tijd. Zijn prediking kenmerkte zich door een sterke analyse van de tekst. Daarbij was hij niet afkerig van vergeestelijking van bijbelteksten, zoals o.a. blijkt uit zijn verklaring van het Hooglied. In de toepassing legde Hellenbroek meestal grote nadruk op de praktijk van de godzaligheid. Hij pleitte zeer voor levensheiliging, besteedde aandacht aan de actualiteit en toonde zich zo een praktische en pastorale zielzorger. Vooral in zijn tijdpreken ijverde hij voor een reformatie van de zeden onder het volk en de dienaren van overheid en kerk. Van zijn diaconale instelling getuigt het feit dat hij giften inzamelde voor de Hugenoten op de Franse galeien. De giften droeg hij over aan de Waalse diaconie in Rotterdam.

Opvallend is zijn irenische visie op de Joden. In zijn werk “De evangelische Jesaja” beschouwt hij hen als de stam waarop de heidenen zijn geënt; bekeerde Joden en bekeerde heidenen vormen de Kerk van het Nieuwe Testament.

Al in zijn eerste gemeente beijverde Hellenbroek zich voor de verbetering van de catechese. Dat leidde in 1706 tot de uitgave van een geheel nieuw catechisatieboekje, getiteld: “Voorbeeld der goddelijke Waarheden”. Het beleefde tientallen herdrukken, en wordt tot op vandaag gebruikt in vele gemeenten. Er verscheen in de zestiger jaren van de vorige eeuw ook een hertaalde uitgave: “De Geloofsleer voor onze christelijke jeugd” (Oostburg z.j.). Tijdens zijn leven verschenen zijn prekenbundels “De evangelische Jesaja” (1701-1703) en “Het Hooglied van Salomon” (1718-1720). Na zijn overlijden werden nog enkele prekenbundels van hem voor de pers gereed gemaakt door zijn neef Frederik Hendrik Hellenbroek, namelijk “Bijbelse Keurstoffen” in twee delen (1733-1734), “De kruis triomf van Vorst

Messias” (1737), en “Nuttige Mengelstoffen” (1742). Naar het oordeel van deze neef stelde Abraham Hellenbroek in zijn preken alleen die zaken aan de orde die in het kader van een zorgvuldige exegese echt gezegd moesten worden. Daardoor vielen zijn preken niet lang uit.

Bron: Biografisch Lexicon voor de geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 5, pg. 237-238.

De hierna volgende preek is herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands. Het is de derde preek over dit Bijbelgedeelte. De eerste preek (over vers 25a) is in de Reveilserie uitgegeven onder nr. 515 (juni-juli 2015); de tweede (over vers 25b-27a) onder nr. 517 (september 2015). Van deze derde preek luidt de oorspronkelijke titel: “Het verlangen van Job naar het zien van God in heerlijkheid”. De preek is afkomstig uit het boek “Nuttige Mengelstoffen” (1742).

EEN DIEP VERLANGEN NAAR GOD

door

ABRAHAM HELLENBROEK

“Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot.”

Job 19:27b

Zo afschrikwekkend de dood en de eeuwigheid voor goddelozen zijn, zo begerenswaardig zijn ze voor de kinderen van God. Van de dood kan gezegd worden dat hij twee gezichten heeft. Afhankelijk van welke kant of vanuit welk gezichtspunt hij wordt gezien, is de gevolgtrekking geheel verschillend; en dat vooral met betrekking tot de twee gevolgen die hij heeft. Als een goddeloze aan de dood denkt, doet hij dat met schrik. Van zijn kant ziet hij alleen maar het afbreken van zijn natuurlijke lichaam. Dat daalt neer in het donkere en akelige graf en wordt een prooi van wormen. Het is een afzichtelijk

voorwerp van ontbinding. Het afschrikwekkende gevolg van de dood is vooral de ondergang in de eeuwige rampzaligheid, en de toorn van een Rechter voor Wie men moet vrezen. Het is geen wonder dat allen die de dood van die kant bezien, met Epicurus schrikken als zij de dood alleen nog maar horen *noemen*. De Franse koning Lodewijk XI verbood het woord ‘dood’ in de mond te nemen aan het hof. Geheel anders is het met de gelovigen. Zij bezien de dood van een andere kant. De dood maakt hen vrij van de zondige en ellendige omstandigheden van deze tijd. Hij opent voor hen de deur naar de hemel en het genot van de zaligheid.

Daarom is de dood voor de goddelozen een koning der verschrikking, maar voor de gelovigen is hij een bode van goede tijding. Als de dood vanuit deze twee gezichtspunten bezien wordt, is hij met zijn gevolgen voor de één heel wenselijk en aantrekkelijk, maar voor de ander vreselijk en afschrikwekkend. Gods kinderen kunnen dus een heel sterke begeerte hebben om ontbonden te zijn, Filippenzen 1:23. Zij kunnen verlangen met hun woonplaats, die uit de hemel is, overkleed

te worden, 2 Korinthe 5:2. Ze kunnen in zichzelf zuchten, terwijl zij de aanneming tot kinderen verwachten, namelijk de verlossing van hun lichaam, Romeinen 8:23.

Wat is de gelovige Job in onze tekst daarvan een heerlijk bewijs voor ons. Wij hebben hem gezien in zijn geloof: 'Ik weet, mijn Verlosser leeft.' Wij hebben hem gezien in zijn hoop: 'En Hij zal de laatste over het stof opstaan.' We zullen hem nu zien in zijn innig verlangen. Men zou kunnen denken: het is verschrikkelijk en afschuwwekkend dat de huid en het vlees doorknaagd en weer in stof veranderd worden. Maar nee, hij zag de dood heel anders, want hij dacht aan de zegenrijke gevolgen. Zijn Verlosser zal in de jongste dag over zijn stof opstaan en dat weer levend maken. Hij zal daardoor vanuit zijn vlees, dat op zo'n heerlijke manier is opgestaan, zijn God aanschouwen om bij Hem eeuwig te genieten. Hij kan het als het ware niet uithouden van verlangen. 'Mijn nieren,' roept hij uit, 'verlangen zeer in mijn schoot.' Het is een gezegende toestand, mijn toehoorders, die het waard is overwogen te

worden, naast wat er al aan de tekst voorafging.

Wij vinden in de tekst, in de woorden van Job drie gedachten:

1. Hij noemt de zetel van het verlangen dat hem bezielt: zijn nieren.
2. Hij brengt zijn toestand onder woorden: hij verlangt.
3. Hij geeft de innigheid ervan weer: in mijn schoot.

1.

Het is bekend wat de nieren zijn. Het zijn twee uit vlees bestaande lichaamsdelen in het inwendige van de mens, dicht bij de ruggengraat. We noemen deze plaats - en dat geldt ook voor vele dieren - de lendenen. Een uiteenzetting van het nut en de functies laten we aan de deskundigen over. Het is duidelijk dat deze lichaamsdelen niet de echte zetel van het verlangen zijn. In de taal van de Bijbel worden vaak lichaamsdelen genoemd om een geestelijke betekenis af te beelden. De nieren van de mens worden vaak genoemd om de meest innige gevoelens en emoties

van de redelijke, menselijke geest weer te geven. Daarom worden de nieren en het hart samen genoemd, niet alleen omdat ze dicht bij elkaar liggen, maar ook omdat ze in hun gemoedsbewegingen en aandoeningen sterk met elkaar overeenkomen. Het hart en de nieren worden dan ook genoemd als de zetel van allerlei verlangens en begeerten. Velen nemen dan ook aan dat tussen deze woorden in het Hebreeuws verwantschap bestaat en dat ze daarom vertaald kunnen worden met ‘begeren’ en ‘verlangen’. Het is zeker dat de meest innige gedachten en werkzaamheden van de ziel worden uitgedrukt door het noemen van de nieren. Vanuit deze betekenis wordt gezegd dat de Heere de Kenner en de Onderzoeker van het hart en de nieren is. Onder die werkzaamheden van de ziel worden, wanneer er over de nieren gesproken wordt, de hartstochtelijke geneugheid, de genoegens, begeerten en verlangens aangeduid. We lezen in Spreuken 23: ‘Mijn nieren zullen van vreugde opspringen’ en in Jeremia 12: ‘Gij zijt verre van hun nieren.’ Jobs *nieren* spreken hier, wat de meest innige gemoedsbewegingen betreft, dezelfde taal als Jobs

hart. Hij wil laten zien dat het niet alleen maar woorden zijn, geen vluchtige gedachten. Zo diep de nieren in zijn lichaam zitten, zo diep komt het uit zijn hart. Het is voor hem een innig, vast geworteld en écht hartenwerk dat voortvloeit uit een standvastige liefde en een diepe blijdschap in de zaak zelf. En dat gaat samen met de meest vurige begeerten en verlangens.

Zo verlangen mijn nieren zeer in mijn schoot! Het grondwoord voor ‘verlangen’ wordt ook wel weergegeven door verdwijnen, vergaan, verteerd worden. Rabbi Levi (en velen zijn hem daarin gevolgd) denkt dat Job hier bedoelt dat zijn nieren verteerd werden door de zweren die ze aantastten, en dat hij een ondraaglijke pijn in zijn lichaam voelde. Als het hier in een ander verband zou staan, zou het kunnen, ook omdat Job op andere plaatsen klaagt over de pijnen in zijn lichaam. Maar de roemtaal van het geloof die aan de woorden van de tekst voorafgaat, laat deze verklaring hier niet toe.

Men moet hier denken aan een ander vergaan of verteren, namelijk een bezwijken en versmach-

ten. Het grondwoord wordt ook wel vertaald met een sterke en afmattende begeerte naar dingen die men graag bezit, maar nog mist. Het is bekend dat heel sterke begeerten en verlangens, zo lang ze nog niet vervuld zijn, niet alleen de menselijke *geest* pijn kunnen doen en kunnen afmatten, maar dat ze ook de kracht van het *lichaam* kunnen ondermijnen en uitputten. We lezen van de uitgestelde hoop dat zij het hart krenkt, Spreuken 13:12. Over Amnons hartstochtelijke begeerte zei Jonadab: ‘Waarom zijt gij van morgen tot morgen zo mager?’ (2 Samuël 13:4). Vandaar dat in de vertaling van het Hebreeuwse grondwoord een heel sterke begeerte en een sterk verlangen worden uitgedrukt. Meermalen wordt het vertaald met een bezwijken van verlangen. Mijn ziel is begerig en bezwijkt ook van verlangen, Psalm 84:2. Mijn ziel is bezweken van verlangen naar Uw heil, Psalm 119: 81.

Dit is ook de reden waarom de vertalers het woordje ‘zeer’ hebben toegevoegd. Het staat niet in de grondtekst, maar het past wel bij de nadruk in het woord. David had ook een sterk verlangen om Absalom weer te zien. Dan staat er: ‘Toen

verlangde de ziel van de koning David zeer om naar Absalom uit te trekken', 2 Samuël 13:39. Het drukt dus geen slap en flauw verlangen uit, maar een uiterst vurig en heftig verlangen. Het verlangen van de nieren van Job is dan ook een bijzonder hevig en ingespannen verlangen, zodat hij er bijna onder bezweek en verteerde.

2.

Het is nodig dat wij dit verlangen zelf nog wat meer van dichtbij bekijken. Hoewel het in de tekst niet met zoveel woorden gezegd wordt, blijkt uit het tekstverband dat het geen verlangen was naar tijdelijk genot en zegeningen voor zijn lichaam. Hoewel Job veel redenen had om daar in zijn huidige treurige toestand naar te verlangen, had hij dit echter niet op het oog, zoals ik bij vers 25 heb aangetoond. Zijn verlangen en verwachting waren gericht op wat hij tegemoet zag na het afleggen van zijn ellendige lichaam. Daarover had hij in het voorgaande gesproken vanuit zijn geloof en hoop. Hij verlangde naar het volle genot en de onmiddellijke nabijheid van zijn Verlosser, van Wie hij wist dat Hij voor hem leeft.

Hij verlangde naar de verlossing van al zijn tegenwoordige ellenden die hij direct na zijn dood van deze Verlosser verwachtte. Zijn lichaam zou dan rusten in vrede, en zijn ziel zou ingaan in de vreugde van de heerlijkheid.

Hij verlangde bovendien naar de tijd dat zijn Verlosser op de laatste dag over het stof zal opstaan. Hij verlangde naar de heerlijke tijd van de zalige opstanding, om dan ook vanuit zijn vlees en met zijn eigen ogen God te aanschouwen en zich daarover te verheugen. Met één woord: hij verlangde naar de volle zaligheid, onmiddellijk na zijn dood, en naar alles wat daar na de opstanding nog bijkomt. Naar deze dingen ging zijn alles overtreffende verlangen uit.

Als we nu op het verlangen zelf nog wat dieper ingaan, zien we eerst wat daarbij verondersteld wordt, en vervolgens wat de wezenlijke inhoud van dat verlangen is.

a. Dit verlangen veronderstelt *gemis*. Men verlangt naar dingen die niet aanwezig zijn. De gelovige Job was nog niet in de hemel, maar hij

was op weg ernaartoe. Hij was nog niet in het vaderland en van hem kon worden gezegd dat hij met al zijn gelovige tijdgenoten nog ‘uitwoonde’ van de Heere en van de hemel, 2 Korinthe 5:6.

Het veronderstelt ook dat dit gemis wordt *gevoeld* en dat men er zich van bewust is. Zolang men zich er immers niet van bewust is iets te missen, zal men er ook niet naar verlangen. Gelovigen laten in hun leven zien – zoals Job ook deed – dat ze rentmeester zijn. Ze erkennen dat ze gasten en vreemdelingen zijn op de aarde en daarmee tonen ze duidelijk dat ze een vaderland zoeken, Hebreëen 11:13-14.

Het veronderstelt ook een *onvoldaanheid* en *verdriet* over het gemis. Als men tevreden is met het gemis, is er ook geen verlangen. Ook Job toont hier met veel gevoel - maar wél in onderworpenheid - zijn onvoldaanheid. Het volk van de Heere kent dit ook, zodat ze de klacht uitspreken: ‘O, wee mij, dat ik een vreemdeling ben in Mesech, dat ik in de tenten van Kedar woon’ (Psalm 120:5), en andere plaatsen.

Ten slotte veronderstelt het - door de beloften van God - een *verzekerd zijn* dat er een gefun-

deerde verwachting is van de dingen waarnaar Job zo intens verlangde. Het zou immers dwaas zijn te verlangen naar iets waarvoor men geen enkele reden heeft om te geloven dat het bestaat. Verwachting en vervulling moeten samengaan. Wij verwachten naar Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, 2 Petrus 3:13 en 2 Korinthe 5:1.

b. Nu we enige veronderstellingen genoemd hebben van de vele die we zouden kunnen noemen, letten we ook op datgene wat voor dit verlangen wezenlijk is.

Dit verlangen wordt gekenmerkt door een bijzonder hoge *waardering* voor datgene waarnaar men verlangt. Dat houdt twee belangrijke dingen in. Het eerste is dat men de zaak kent die men op het oog heeft. Dit geldt ook voor de godvrezende Job, voor zover hij er kennis van ontvangen had. Wat men niet kent, kan men ook niet verlangen en ook hier geldt: onbekend maakt onbemind. Het tweede is dat men enigermate inziet hoe noodzakelijk, hoe waardevol en begerenswaardig de zaak is. Iets wat bekend is, wordt nog niet

begeerd zolang men er niet iets in ziet wat ons aangenaam aandoet en ons verlangen opwekt. In het verlangen van Job is dus de *kennis* van en de hoge *waardering* voor wat hij op het oog had, de grondslag en de kern. Dit is ook bij David het geval als hij uitroept: ‘O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor hen, die U vrezen; *dat* Gij gewerkt hebt voor hen, die op U betrouwen,’ Psalm 31:20.

Verder bestaat het verlangen in een voortdurend en *intensief bezig zijn* met de zaak. Zo ging het ook met Job, die in een hartelijk verlangen naar zijn zalige verwachting steeds probeerde de dingen te bedenken die boven zijn, Kolossenzen 3:2. Op deze manier liet hij zien dat waar zijn schat was, ook zijn hart vertoefde, Mattheüs 6:21.

Het verlangen bestaat ook in een *verlangend uitzien* van het hart naar het bezit van de zaken. Het verlangen van Job was ook gericht op het bezit van zijn Goël: ‘We hebben meer behagen om uit het lichaam uit te wonen, en bij de Heere in te wonen,’ 2 Korinthe 5:8.

Als laatste bestaat het verlangen ook in *vertrouwen*. Men stelt niet alleen vast dat de zaak

beloofd is, maar men verwacht ook een aandeel in de beloofde zaak te hebben. Dit verlangen van Job sluit dan ook zijn gelovige vertrouwen in, waardoor hij kan zeggen: ‘Ik weet, mijn Verlosser leeft.’

3.

Welnu, dit is het verlangen dat Job hier noemt. En hij breidt dit ook sterk uit door meerdere woorden. Het woord zelf geeft al een groot verlangen weer. Dan betreft hij er bovendien zijn nieren bij, want hij zegt: ‘Mijn nieren verlangen zeer’. Maar hij breidt het nog verder uit met: ‘in mijn schoot.’ Dit woord wordt in de grondtaal doorgaans gebruikt voor de ruimte die door de buiging van het lichaam ontstaat. Daarin kan dan iemand liggen of zitten. Maar met het woord ‘schoot’ wordt vaak ook het binnenste van het menselijke lichaam bedoeld. Het woord wordt ook vaak met ‘boezem’ vertaald. ‘Gedenk, Heere, aan de smaad van Uw knechten, die ik in mijn boezem draag van alle grote volken,’ Psalm 89:51. De Prediker drukt het zó uit: ‘De toorn rust in de schoot van de dwazen,’ Prediker 7:9.

Wij moeten het dan hier ook in deze betekenis opvatten. ‘In mijn schoot’ betekent: in mijn binnenste, waar ook de nieren liggen. Hij drukt hiermee de innigheid van zijn verlangen uit, de oprechtheid van zijn verlangen, de vastheid en de duurzaamheid van zijn verlangen.

Toepassing

Geliefde toehoorders, dit verlangen van Job is een zeer heerlijke en gewenste gesteldheid. Had den wij maar net zo’n gemoedsgesteldheid als hij! Zij is even heerlijk als zeldzaam en komt bij heel weinig mensen voor. Verlangens zijn er genoeg, maar niet van mensen van wie hun nieren zeer verlangen naar het zalige genot van de Heere Jezus. Bij Job was dit toch de meest innige gesteldheid en werkzaamheid van zijn hart. Maar alle andere verlangens gaan uit naar de dingen van de wereld. Elk mens heeft zijn verlangens, maar die zijn van heel andere aard dan wij u hebben gepredikt. In plaats van een gefundeerd verlangen naar de dood en een daaraan verbonden aanschouwen van God, zijn er duizenden die nergens méér voor schrikken dan voor het ster-

ven. En waarom? De wereld houdt hen vast en ze zijn met hun hele hart aan de wereld verbonden. Hun geweten beschuldigt hen en ze zijn bang dat de afrekening voor hen verkeerd uitvalt. Ze zijn daarom bang dat hun verwachting een andere zal zijn dan de verwachting van Job. Ze zijn bang op die grote dag God te ontmoeten, nadat de wormen hun huid doorknaagd zullen hebben.

Er zijn andere mensen die deze schrik voor de dood niet duidelijk kennen, maar ook zij hebben geen enkel oprecht verlangen of enige werkzaamheid ten aanzien van hun eeuwige verwachting. Deze mensen zijn ver verwijderd van de heilige werkzaamheden van Job. Ze zijn naar twee kanten ongevoelig; zij weten niet van de hemel en evenmin van de hel. Zij bekommeren zich daar niet over en denken er niet ernstig over na. Zij maken zich geen zorgen, niet over het ene, en ook niet over het andere. Ze hebben er geen gedachten over en kennen geen zorg of ze na hun dood voor eeuwig gelukkig of rampzalig zullen zijn.

Als ze al enige verlangens hebben, zijn die vaak heel luchtig en vluchtig. Ze willen wel bij de

Heere Jezus in de hemel komen, maar deze wens heeft geen grond en bestaat uit een zwak, vluchtig en voorbijgaand verlangen. We zien zo'n voorbijgaande emotie ook bij Bileam: 'Mijn ziel sterve de dood der oprechten,' Numeri 23:10. Wat is er een groot verschil tussen zulke mensen en Job. Andere mensen willen wel sterven en in de hemel komen en zij verlangen daar weleens naar. Zij hebben in de wereld tegenslagen, ze lijden pijn of hebben gebreken, en daardoor kunnen ze niet meer opgaan in werelds genot en plezier. Maar dit verlangen lijkt in het geheel niet op het verlangen van Job om bij de Heere Jezus te zijn. Dat komt echt niet in hun hart op!

Bij anderen begint dit verlangen niet eerder dan op hun sterfbed, als ze voor de poort van de eeuwigheid staan. O ja, om de hel te ontwijken wil iedereen wel naar de hemel, hoe goddeloos men ook geleefd heeft. Men roept dan nog wel eens: 'O God, wees mij arme zondaar genadig; o Heere Jezus, ontferm U over mij.' Tijdens hun leven hadden deze mensen niet veel op met de predikers; zij zochten hen ook niet vaak op in Gods huis. Maar als het erop lijkt dat het op ster-

ven aankomt, worden die predikanten met veel ophef bij hun ziek- en sterfbed geroepen. Alsof zij de hemel onder hun jas meebrengen om deze stervenden te troosten met de grote Goël, naar Wie Job zo reikhalzend uitzag. Maar voor deze mensen bestaat daarvoor niet de minste grond.

Daarom, och arme mensen, is het voor u de hoogste tijd om wijs te worden vóórdát het te laat is. Stel het toch niet uit. Het is zeker dat u eens sterven moet en dat u een prooi zult zijn voor de wormen. Ze zullen uw huid doorknagen en u zult moeten verschijnen voor de Heere Jezus, Die u als de Verlosser hebt veracht. O, houd toch de zekerheid hiervan steeds voor ogen; u moet eens sterven!

Laat in uw leven iets zien van de ernst vanwege de onzekerheid over de tijd en de wijze waarop God uw ziel van u zal afeisen. Denk toch eens heel ernstig na over het oneindige verschil dat er is tussen de tweeërlei uitkomst van het sterven: zonder of met een gefundeerd aandeel in deze Goël. Ga toch eens ernstig naar de Heere Jezus verlangen om Hem daardoor te mogen bezitten

en het recht te ontvangen om met Job te zeggen: 'Ik weet, mijn Verlosser leeft. Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot.' U moet gaan zoeken, grijpen, jagen, werken, strijden en geweld doen om Jobs voorbeeld te volgen.

Kinderen van God, het is geen wonder dat de onbekeerden ver verwijderd zijn van de gesteldheid van Job, maar hoe komt het dat úw nieren niet méér verlangen in uw schoot? Hoe komt het dat uw verlangens en begeerten in deze zaken zo lauw, zo mat, zo harteloos en geesteloos zijn? Hoe komt het dat er nog zo velen onder u zijn die nog een stille schrik voor de dood hebben? Hoe komt het dat er onder u zijn die niet veel kunnen vertellen van een ernstig en hartelijk verlangen naar de Heere Jezus en de staat van heerlijkheid na de dood? Waarom wordt uw verlangen nog zo vaak geslingerd en is dat omgeven met de nevels van ongelooft en andere zaken?

Zal ik u zeggen, kinderen van God, hoe het komt dat u zo zelden in de gesteldheid van Job leeft en handelt? Er zijn verschillende oorzaken.

Het kan zijn dat u op een bepaalde manier verzocht wordt doordat u geweldig wordt aangevalen met de schrik voor de dood, zonder dat u het 'waarom' daarvan begrijpt. Het kan ook zijn dat u de dood teveel op zichzelf beziet. Dan ziet u te weinig dat uw Verlosser het verschrikkelijke eruit weggenomen heeft. Het kan ook zijn dat u nog te veel aan de wereld vastzit, waardoor u belemmerd wordt in uw verlangens naar de Heere Jezus. Er is vaak de een of andere band die u bindt: man, vrouw of kinderen, hun tijdelijke of geestelijke belangen. Dit kan wel eens in de weg staan om werkzaam te zijn in de gesteldheid die Job kende. Het kan zijn dat u ten aanzien van uw genadestaat en van uw verhouding tot de Verlosser niet genoeg verzekerd bent. Voor u is dit misschien nog niet duidelijk genoeg, wel voor uw verstand, maar niet voor uw geloof. Dat de nieren in uw schoot geen sterker en ernstiger verlangen kennen, kan als oorzaak hebben dat u niet dicht genoeg bij de Heere Jezus en bij de hemel leeft.

Mijn vrienden, dit zou zo niet moeten zijn! Probeer dit in de kracht van de Heere te verbeteren

en leg het erop toe om de godzalige Job na te volgen. Tracht op goede gronden uzelf meer en meer te verzekeren van uw genadestaat en uw verhouding tot uw Verlosser. Leef teer en nauwgezet voor de Heere, zonder een beschuldigend hart. O, dat geeft de ziel in haar verlangens zoveel ruimte. Probeer steeds te leven vanuit de volheid van de Heere Jezus als uw Goël en Verlosser. Houd u steeds voor ogen dat u Hem eens zien zult! Uw ogen zullen Hem zien, en niet een vreemde. Leef veel met de hemel en de zalige heerlijkheid in het oog, die u daar zult ontvangen. Ja, dat geeft vleugels aan uw ziel!

Waarom zou u dit niet doen! De onmiddellijke nabijheid van uw Zielsvriend is het wel waard. Verlang ernaar, zie met alle ernst reikhalzend naar Hem uit, tot het moment dat u op uw sterfbed uw hoofd rustig neerlegt en in een gelovig verlangen heengaat naar uw Goël! U zult in Zijn ongestoorde, eeuwigdurende en hartverblijdende gemeenschap voor altijd mogen leven. O, van wie zullen de nieren dan níet verlangen in zijn schoot?

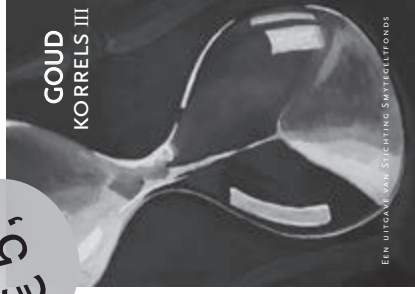
AMEN

STICHTING SMYTEGELTFONDS

Goudkorrels III

- Boekje met harde omslag (72 pagina's)
- Iedere pagina bevat een kort fragment/citaat uit eerder verschenen preken uit de Reveilserie
- Boekje past keurig bij de twee eerder verschenen uitgaven (deel I en deel II)
- Duidelijk lettertype
- Handzaam formaat (18 x 12,5 cm)
- **Waardevol geschenk**
- Prijs voor abonnee Reveilserie: € 5,00 per stuk (excl. verzendkosten)
- Bij bestelling vanaf 5 exemplaren gratis verzending

€ 5,-

Zie www.reveilserie.nl onder de rubriek 'nieuwe uitgave'.
BESTELLEN? VUL ACHTERZIJDE VAN DEZE KAART IN EN DOE HEM OP DE BUS!

BESTELLING "GOUDKORRELS III"

Ondergetekende,

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

Telefoon:

Handtekening:

Bestelt bij deze exemplaren "Goudkorrels III"

Voor de prijs van € 5,00 per stuk (excl. verzendkosten).

Vanaf 5 exemplaren geen verzendkosten.

Bestellen kan ook per email: reveil@pietersgroede.nl

Pieters Media

Antwoordnummer 5

4500 WC Groede

STICHTING SMYTEGELTFONDS

Uw Woord is een lamp – oud goud herijkt

Jubileumuitgave met drie preken, uitgegeven ter gelegenheid van de vijfhonderdste uitgave van de Reveilserie (50 jaar Reveilserie). De preken die in dit bundeltje zijn opgenomen zijn:

1. Toegaan in geloof - Florentius Costerus (Romeinen 5:2a)
2. God handelt met zondaars als een vader - Bernardus Smijtegelt (Jesaja 55:7c)
3. Voor wie gelooft is Christus alles - Alexander Comrie (1 Petrus 2:7a)

Verder kenmerkt het boekje zich door:

- een harde omslag (binnenwerk 108 pagina's)
- een duidelijk lettertype
- een handzaam formaat (20 x 13 cm)
- Prijs voor abonnees op de Reveilserie: € 7,50 per stuk (exclusief verzendkosten)
- Bij bestelling vanaf 5 ex. gratis verzending

Zie www.reveilserie.nl onder de rubriek 'nieuwe uitgave'.

BESTELLEN? VUL ACHTERZIJDE VAN DEZE KAART IN EN DOE HEM OP DE BUS!

BESTELLING JUBILEUMUITGAVE

Ondergetekende,

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

Telefoon:

Handtekening:

Bestelt bij deze exemplaren jubileumuitgave
Voor de prijs van € 7,50 per stuk (excl. verzendkosten).
Vanaf 5 exemplaren geen verzendkosten.
Bestellen kan ook per email: reveil@pietersgroede.nl

Pieters Media

Antwoordnummer 5

4500 WC Groede

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

In open envelop zonder postzegel zenden aan:

Pieters Media bv
Antwoordnummer 5
4500 WC GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVEREIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 10,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen
aan:

Pieters Media bv,
Postbus 12,
4503 ZG GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl